

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Στα μέσα του 6^{ου} αιώνα, ο **Θέσπις**, ο δημιουργός του δράματος, εισήγαγε τον υποκριτή που διαλέγεται με το χορό του διθυράμβου.

Τον Θέσπι ακολούθησαν πολλοί άλλοι ποιητές-μουσικοί, που έδωσαν στο δράμα την αλματώδη εξέλιξή του (κορυφαίοι εκφραστές του, οι τρεις τραγικοί : Αισχύλος, Σοφοκλής και Ευριπίδης, όπως επίσης και ο κύριος εκπρόσωπος της αττικής κωμωδίας, ο Αριστοφάνης.

Το δράμα δεν είναι μια απλή απεικόνιση της καθημερινής ζωής, γεγονότων, μύθων ή θρύλων. Στοχεύει στην κάθαρση των θεατών με τη συναισθηματική τους συμμετοχή στα παθήματα των ηρώων, διευρύνοντας τις εμπειρίες τους με βιώματα, που ίσως δεν θα γνωρίσουν ποτέ στο περιβάλλον που ζουν.

Το Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο έχει τις ρίζες του στις λατρευτικές γιορτές του θεού Διόνυσου. Κατά τις διονυσιακές τελετές οι αρχαίοι Έλληνες τραγουδούσαν το διθύραμβο, ένα είδος ύμνου που βασιζόταν σε αυτοσχεδιασμούς. Μάλιστα σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, από το διθύραμβο γεννήθηκε το αρχαίο δράμα και η τραγωδία αποδεικνύοντας έτσι την άμεση σχέση Μουσικής και Θεάτρου που θα οδηγήσει πολύ αργότερα στη δημιουργία της Όπερας και του Ορατόριου.

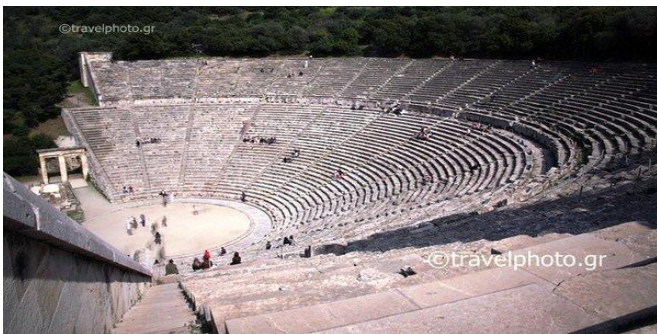

Η διθυραμβική ποίηση τραγουδιόταν από δύο χορωδίες. Η κάθε μια τραγουδούσε από μία στροφή. Ονομάστηκαν "χοροί" και ο αρχηγός τους "εξάρχων". Τα μέλη του χορού απάγγελαν ντυμένοι με δέρματα τράγου και από αυτό καθιερώθηκε ο όρος, **τραγωδία** (TRAGIC).

Ο Θέσπις εισήγαγε την καινοτομία του υποκριτή. Ένα πρόσθετο μέλος στο χορό υποκρινόταν (= αποκρινόταν) στους στίχους που απήγγειλε ο χορός .

Κατά τον 5ο π.Χ. αιώνα η τραγωδία παρουσιάζει πολύ μεγάλο πλούτο τόσο στην εξωτερική όσο και στην εσωτερική της διαμόρφωση. Για να κατανοηθεί όμως η λειτουργικότητά της τραγωδίας είναι αναγκαίο να αναφερθεί και η διαμόρφωση του θεάτρου ως χώρου, όπου παρουσιάζονταν τα δράματα.

Στην αρχή το θέατρο ήταν ένας ανοιχτός χώρος με ένα βωμό στη μέση. Συνήθως βρισκόταν στην πλαγιά ενός λόφου, για να μπορούν οι θεατές να παρακολουθούν από ψηλά και να ακούν καλύτερα. Σύντομα άρχισαν να διακρίνονται τρία κυρίως μέρη : η **σκηνή**, η **ορχήστρα** και το **κοίλο**. Κοίλο ονομαζόταν το τμήμα εκείνο που περιελάμβανε τις κερκίδες.

Ορχήστρα ήταν το τμήμα που προοριζόταν για τους ηθοποιούς. Αρχικά το σχήμα της ήταν κυκλικό και αργότερα ημικυκλικό. Στη μέση της ορχήστρας βρισκόταν η θυμέλη δηλ. ο βωμός του Διονύσου, γύρω από τον οποίο τραγουδούσε ο Χορός.

Ενώ η σκηνή βρισκόταν απέναντι από τους θεατές και είχε τρία ανοίγματα.

Το γεγονός ότι κοντά σε όλα τα αρχαία ελληνικά θέατρα υπήρχαν ιερά του Ασκληπιού, γινόταν γιατί πίστευαν, ότι η θεραπεία και η υγεία συνδέονται άμεσα με την καλλιέργεια της ψυχής - ψυχαγωγία - καθώς και την πνευματική ενατένιση (καλλιέργεια της θρησκευτικότητας).